РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

18 март 2010 година *

По дело T-94/08

Centre de coordination Carrefour SNC, установено в Брюксел (Белгия), за което се явяват адв. X. Clarebout и адв. K. Platteau, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явява г-н J.-P. Keppenne, в качеството на представител,

ответник,

с предмет жалба за отмяна на Решение 2008/283/ЕО на Комисията от 13 ноември 2007 година за изменение на Решение 2003/757/ЕО относно схемата на помощ, въведена от Белгия, в полза на изградените в Белгия координационни центрове (ОВ L 90, 2008 г., стр. 7), доколкото то не предвижда адекватен преходен период,

* Език на производството: френски.

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н S. Papasavvas (докладчик) и г-н A. Dittrich, съдии,

секретар: г-жа B. Pastor, заместник-секретар,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 юли 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Белгийската данъчна схема за координационните центрове, която дерогира общностното право, е установена с Кралски указ № 187 от 30 декември 1982 г. за създаването на координационни центрове (*Moniteur belge* от 13 януари 1983 г., стр. 502), многократно допълван и изменян.

2 Ползването на тази схема е обусловено от даване на предварително индивидуално разрешение за координационния център с кралски указ. За да получи това разрешение, центърът трябва да е част от мултинационална група, чийто основен и допълнителен капитал достига или надвишава един милиард белгийски франка и чийто консолидиран годишен оборот достига или надвишава десет милиарда белгийски франка. Разрешени са само някои подготвителни

или спомагателни дейности или дейности по централизация, а предприятията от финансовия сектор не могат да се ползват от тази схема. След изтичане на първите две години от дейността им центровете трябва да имат в Белгия щат, еквивалентен на поне десет души на пълно работно време.

3 Разрешението, предоставеното на центъра, е валидно десет години и може да бъде подновено за същия срок.

4 Данъчната схема за координационните центрове е разгледана от Комисията на Европейските общности при въвеждането ѝ. По-специално в решения, съобщени под формата на писма от 16 май 1984 г. и 9 март 1987 г., Комисията приема, че подобна схема, основана на система за предварително определяне на приходите на координационните центрове, не съдържа елемент на помощ.

5 След като на 11 ноември 1998 г. приема Известие за прилагане на правилата за държавна помощ по отношение на мерките за пряко данъчно облагане на дружества (ОВ C 384, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 151), Комисията започва общ преглед на данъчното законодателство на държавите членки от гледна точка на правилата за държавните помощи.

6 Във връзка с това на 12 февруари 1999 г. Комисията иска от белгийските власти сведения, по-специално относно схемата за координационните центрове. Те отговарят през март 1999 г.

7 През юли 2000 г. службите на Комисията уведомяват посочените власти, че тази схема изглежда представлява държавна помощ. С цел започване на процедура по сътрудничество в съответствие с член 17, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, глава 8, том 1, стр. 41) службите на Комисията отправят до белгийските власти покана да представят коментарите си в срок от един месец.

8 На 11 юли 2001 г. Комисията приема четири предложения за подходящи мерки на основание член 88, параграф 1 ЕО, по-специално по отношение на схемата за координационните центрове. Тя предлага на белгийските власти да приемат да внесат определени изменения в тази схема и същевременно да предвидят преходно правило, според което центровете, получили разрешение преди датата на приемане на тези мерки, могат да се ползват от предходната схема до 31 декември 2005 г.

9 След като белгийските власти не приемат предложените подходящи мерки, с решение, което съобщава с писмо от 27 февруари 2002 г. (ОВ C 147, стр. 2), Комисията започва официалната процедура по разследване в съответствие с член 19, параграф 2 от Регламент № 659/1999. Тя по-специално приканва Кралство Белгия да представи коментарите си и да предостави всяка информация, която може да е от полза за преценката на въпросната мярка. Освен това тя приканва тази държава членка и трети заинтересовани лица да представят коментарите си и да предоставят всичко, което може да е от полза, за да се определи дали съществуват оправдани правни очаквания на ползващите се от въпросната схема, които налагат да се предвидят преходни мерки.

10 В резултат на официалната процедура по разследване на 17 февруари 2003 г. Комисията приема Решение 2003/757/ЕО относно схемата за помощ, въведена от Белгия в полза на изградените в Белгия координационни центрове (ОВ L 282, стр. 25, наричано по-нататък „решението от 2003 г.“).

11 Според членове 1 и 2 от решението от 2003 г.:

„*Член 1*

Действащата понастоящем в Белгия данъчна схема в полза на координационните центрове, одобрени на основание Кралски указ № 187, е схема за държавни помощи, която е несъвместима с общия пазар.

Член 2

Белгия трябва да отмени посочената в член 1 схема за помощи или да я измени, за да я приведе в съответствие с общия пазар.

Считано от уведомяването за настоящото решение, възможността за ползване на тази схема или части от нея не може да се признава на нови бенефициери, нито да се удължава чрез подновяване на действащите разрешения.

По отношение на центровете, които вече са били одобрени преди 31 декември 2000 г., действието на схемата може да се запази до изтичането на индивидуалното разрешение, което е в сила към датата на уведомяването за настоящото решение, но най-късно до 31 декември 2010 г. В съответствие с втора алинея в случай на подновяване на разрешението преди тази дата не може да се предоставя отново, дори и временно, възможност за ползване на схемата, предмет на настоящото решение.“ [неофициален превод]

12 След 6 март 2003 г. Кралство Белгия се обръща едновременно към Комисията и към Съвета, от които иска „да се направи необходимото, за да може координационните центрове, чието разрешение изтича след 17 февруари 2003 г., да продължат да действат до 31 декември 2005 г.“ Това искане е подновено на 20 март и на 26 май 2003 г. на основание член 88, параграф 2, трета алинея ЕО.

13 На 25 и 28 април 2003 г. Кралство Белгия и асоциацията на координационни центрове Forum 187 подават молба за спиране на изпълнението и жалба за пълна или частична отмяна на решението от 2003 г. (дела C-182/03 и T-140/03, понастоящем C-217/03; дела C-182/03 R и T-140/03 R, понастоящем C-217/03 R).

14 С определение от 26 юни 2003 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия (C-182/03 R и C-217/03 R, Recueil, стр. I-6887, наричано по-нататък „определението по дело Forum 187“) председателят на Съда постановява спиране на изпълнението на решението от 2003 г., доколкото то забранява на Кралство Белгия да подновява разрешенията за координационните центрове, които са в сила към датата на уведомяването за посоченото решение.

15 Белгийските власти подновяват разрешенията за координационни центрове, които изтичат между 17 февруари 2003 г. и 31 декември 2005 г., както им е позволено с определението по дело Forum 187. С изключение на четири центъра, които получават подновяване за неопределен срок, всички тези разрешения, включително разрешението на жалбоподателя, Centre de coordination Carrefour SNC, са подновени за период, който изтича на 31 декември 2005 г.

16 С Решение 2003/531/ЕО на Съвета от 16 юли 2003 година относно отпускането от белгийското правителство на помощ в полза на някои координационни центрове, изградени в Белгия (ОВ L 184, стр. 17), прието на основание член 88, параграф 2 ЕО, се обявява за съвместима с общия пазар „помощта, която Белгия възнамерява да предостави до 31 декември 2005 г. на предприятията, които към 31 декември 2000 г. разполагат с разрешения като координационни центрове по силата на Кралски указ № 187 […], изтичащи между 17 февруари 2003 г. и 31 декември 2005 г.“ На 24 септември 2003 г. Комисията подава жалба за отмяна на това решение (дело C-399/03).

17 На 22 юни 2006 г. Съдът отменя частично решението от 2003 г., доколкото то не предвижда преходни мерки по отношение на координационните центрове, които към датата на уведомяването за посоченото решение са подали молба за подновяване на разрешението или чието разрешение изтича едновременно със или малко след това уведомяване (Решение на Съда от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479, наричано по-нататък „Решение по дело Forum 187“). Същия ден с решението си по дело Комисия/Съвет (C-399/03, Recueil, стр. I-5629) Съдът отменя и Решение 2003/531.

18 С писмо от 4 юли 2006 г. Комисията иска от белгийските власти да ѝ предоставят в срок от 20 работни дни определена информация, за да определи как да действа след Решение по дело Forum 187.

19 На 27 декември 2006 г. Кралство Белгия приема закон (*Moniteur belge* от 28 декември 2006 г., стр. 75266, наричан по-нататък „законът от 2006 г.“) за приемане на различни разпоредби, позволяващи удължаване до 31 декември 2010 г., евентуално с обратна сила, на разрешенията на всички координационни центрове, които поискат това. Освен центровете, чиито разрешения са подновени вследствие на определението по дело Forum 187 между 17 февруари 2003 г. и 31 декември 2005 г., законът от 2006 г. предвижда тази възможност за удължаване да се предостави и на центровете, чието разрешение изтича между 1 януари 2006 г. и 31 декември 2010 г., както и на неуточнен брой центрове, чието разрешение изтича най-късно на 31 декември 2005 г., но които към тази дата не са подали молба за подновяване. Комисията не е уведомена за този закон съгласно член 88, параграф 3 ЕО, но влизането му в сила е обусловено от потвърждение от Комисията, че няма да повдига възражения по отношение на него.

20 След многократни напомняния и размяна на писма с Комисията на 16 януари 2007 г. белгийските власти предоставят поисканата от Комисията на 4 юли 2006 г. информация. С писма от 8 и 16 февруари 2007 г. те правят допълнителни уточнения. Освен това на 5 и 15 февруари, както и на 5 март 2007 г., се провеждат три заседания на Комисията и посочените власти.

21 С писмо от 21 март 2007 г. Комисията уведомява белгийските власти за решението си да разшири обхвата на започналата на 27 февруари 2002 г. официална процедура по разследване относно схемата за координационните центрове. Това решение, както и поканата до заинтересованите лица за представяне на коментари по адекватните преходни мерки, които Комисията е трябвало да предвиди съгласно Решение по дело Forum 187, са публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз* от 16 май 2007 г. (ОВ C 110, стр. 20).

22 На 13 ноември 2007 г. в резултат от официалната процедура по разследване Комисията приема Решение 2008/283/ЕО за изменение на Решение 2003/757/ЕО относно схемата на помощ, въведена от Белгия, в полза на изградените в Белгия координационни центрове (ОВ L 90, 2008 г., стр. 7, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

23 Обжалваното решение изменя най-напред член 2 от решението от 2003 г., така че да бъде позволено координационните центрове, чиято молба за подновяване на разрешение е висяща към датата на уведомяването за решението от 2003 г. или чието разрешение изтича едновременно със или малко след уведомяването за посоченото решение, т.е. между 18 февруари 2003 г. и 31 декември 2005 г., да се ползват от въпросната схема до 31 декември 2005 г., а разрешенията им — да се подновяват до същата дата. По-нататък по отношение на четирите центъра, чието разрешение е подновено за неопределен срок в резултат на определението по дело Forum 187, обжалваното решение посочва, че изявлението за пресата на Комисията от 16 юли 2003 г. е могло да породи за тези центрове оправдани правни очаквания, че биха могли да се ползват от въпросната схема до датата на постановяване на решението на Съда по главното производство. Тъй като решението на Съда е постановено на 22 юни 2006 г. и предвид данъчния характер на мярката, обжалваното решение разширява обхвата на оправданите правни очаквания, за да позволи на тези координационни центрове да се ползват от въпросната схема до края на обикновения облагаем период, който тече към датата на решението. Накрая, обжалваното решение обявява закона от 2006 г. за несъвместим с общия пазар, доколкото има за цел да продължи схемата за координационните центрове след 31 декември 2005 г.

24 Член 1 от обжалваното решение гласи, както следва:

„Към член 2 от решението [от 2003 г.] се добавя следният текст:

„Координационните центрове, чиято молба за подновяване е подадена към датата на [уведомяването за] настоящото решение или чието разрешение изтича на същата дата или малко след [уведомяването за] настоящото решение, тоест между датата на това [уведомяване] и 31 декември 2005 г. [могат да продължат да се ползват от схемата за координационните центрове до 31 декември 2005 г.]

Подновяването на разрешението на посочените координационни центрове се разрешава най-късно до 31 декември 2005 г.““

25 Според член 2 от обжалваното решение:

„Изградените в Белгия четири координационни центъра, чието разрешение е подновено за неопределен срок въз основа на определението [по дело Forum 187,] могат да се ползват от схемата за координационните центрове до края на обикновения облагаем период[, който не е приключил] към 22 юни 2006 г.“

26 Член 3 от обжалваното решение гласи:

„Законът [от] 2006 г. е несъвместим с общия пазар, доколкото неговите разпоредби целят да удължат, чрез нови решения за подновяване на разрешенията, схемата на координационните центрове след 31 декември 2005 г.

Поради това Комисията приканва Белгия да се откаже да приведе в сила съответните разпоредби на закона [от] 2006 г.“

27 Що се отнася до член 4 от обжалваното решение, той гласи следното:

„Член 1 се прилага от 18 февруари 2003 г.“

Производство и искания на страните

28 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд на 22 февруари 2008 г.

29 С отделна молба от същия ден жалбоподателят прави искане за произнасяне по реда на бързото производство на основание на член 76а от Процедурния правилник на Общия съд. Комисията представя становището си по това искане на 13 март 2008 г., т.е. след определения срок. На 17 март 2008 г. председателят на осми състав на Общия съд решава да приобщи становището към преписката по делото. С решение от 19 март 2008 г. Общият съд (осми състав) отхвърля искането за произнасяне по реда на бързото производство.

30 По доклад на съдията докладчик Общият съд решава да даде ход на устната фаза на производството.

31 Устните състезания и отговорите на страните на поставените им от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 2 юли 2009 г.

32 В съдебното заседание Комисията е поканена да приобщи към преписката по делото кралския указ от 19 декември 2008 г. за адаптиране на данъчното законодателство относно увеличаване на данъка при липса на предварително плащане или недостатъчно предварително плащане от някои координационни центрове (*Moniteur belge* от 30 декември 2008 г., стр. 68976), след като жалбоподателят посочва, че не възразява срещу това. С писмо, подадено в секретариата на Общия съд на 3 юли 2009 г., Комисията отговаря на това искане.

33 На 13 юли 2009 г. устната фаза на производството е закрита.

34 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение, доколкото то не предвижда адекватен преходен период,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

35 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима или като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

36 Без да повдига формално възражение за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник, Комисията посочва, че жалбата е недопустима по съображения, че жалбоподателят няма правен интерес и не е пряко засегнат от обжалваното решение. На първо място, следва да се разгледа възражението за недопустимост, изведено от липса на правен интерес.

Доводи на страните

37 Комисията напомня, че вследствие на определението по дело Forum 187 белгийските власти подновили разрешението на жалбоподателя само до 31 декември 2005 г. Впоследствие той многократно искал удължаване на разрешението му до 31 декември 2010 г., без обаче белгийските власти да уважат молбите му. Освен това Комисията поддържа, че към деня на подаване на жалбата жалбоподателят нямал никакво право да се ползва от разглежданата схема, на което да може да се позове по отношение на белгийските власти. Напротив, ставало ясно, че посочените власти умишлено са ограничили действието на разрешението до 31 декември 2005 г. — дата, която съответства на края на преходния период, установен с обжалваното решение. По този начин според Комисията положението на жалбоподателя било окончателно определено от белгийските власти с решението им да ограничат действието на разрешението му до 31 декември 2005 г., което никога не било обжалвано пред белгийските юрисдикции.

38 Следователно обжалваното решение само потвърждавало правото на жалбоподателя да се ползва от разглежданата схема до изтичането на посоченото разрешение. Всъщност датата 31 декември 2005 г. най-напред била определена от белгийските власти и впоследствие потвърдена с обжалваното решение. Освен това преходният период, определен в обжалваното решение, се основавал и на обстоятелството, че удължаването на разрешението на всички центрове, с изключение на четири от тях, до определена дата (докато определението по дело Forum 187 не определя никаква дата), потвърждавало разбирането на белгийските власти и на координационните центрове за адекватния преходен период. Тази дата всъщност била целта на белгийските власти, съобщена на общностните власти, както това ставало ясно от съображение 1 от Решение 2003/531.

39 По отношение на довода на жалбоподателя, изведен от това, че изборът на белгийските власти да ограничат подновяването до 31 декември 2005 г. произтича от желанието им да спазват общностните си задължения, Комисията възразява, че посочените власти избрали едностранно да ограничат действието на разрешението на жалбоподателя до 31 декември 2005 г., без да бъдат задължени от общностното право. Всъщност определението по дело Forum 187 спирало действието на решението от 2003 г., доколкото то забранява подновяването на разрешенията на координационните центрове, без да предвижда времева граница за срока на тези подновявания. Освен това белгийските власти разрешили по-дълго подновяване за някои центрове, а отказвали да сторят това за жалбоподателя, въпреки че имали такава възможност вследствие на посоченото определение.

40 По отношение на твърдението на жалбоподателя, че при стриктно прилагане на белгийския закон той има право разрешението му да се поднови за десет години, Комисията възразява, че не било задължение на институциите на Съюза да се произнасят по тълкуването на белгийското право. Въпреки това, дори жалбоподателят да имал такова право, той според Комисията трябвало да се позове на него, като обжалва ограничаването на действието на разрешението му, което не бил направил. По мнение на Комисията неподаването на жалба правело окончателно ограничаването на действието на разрешението му във времето. Комисията посочва освен това, че жалбоподателят не обяснява по какъв начин неподаването на жалба е, както той твърди, ирелевантно.

41 При тези обстоятелства Комисията смята, че жалбоподателят няма правен интерес от отмяната на обжалваното решение, доколкото то не предвижда адекватен преходен период. Той не изтъквал никакъв все още съществуващ правен интерес и не представял никаква улика за това, че белгийските власти са имали намерение да продължат разрешението му след 31 декември 2005 г.

42 Жалбоподателят поддържа, че има личен, възникнал и все още съществуващ правен интерес от отмяната на обжалваното решение.

43 На първо място, той оспорва, че единствено центровете, които разполагат с разрешение към момента на подаване на жалбата им, имат правен интерес от отмяната на обжалваното решение. Всъщност това го лишавало от всякаква възможност за защита срещу обжалваното решение. Ето защо той смята, че е ирелевантно обуславянето на допустимостта на жалбата от съществуването на официално разрешение към момента на подаването ѝ, след като това разрешение зависи от определянето на преходния период в обжалваното решение.

44 По-нататък жалбоподателят поддържа, че съществува право за ползване на схемата за координационните центрове. В това отношение той оспорва, от една страна, че ограничаването на срока на валидност на разрешенията до 31 декември 2005 г. е вследствие на това, че белгийските власти признават, че преходен период, който изтича на тази дата, е адекватен. Всъщност ограничаването

произтичало единствено от задължението на Белгия да спазва решенията на институциите на Съюза и в частност решението от 2003 г. и определението по дело Forum 187. Според жалбоподателя фактът, че белгийските власти са се съобразили с тях, не можел да бъде използван като довод, за да се отрече правният му интерес. Жалбоподателят оспорва, от друга страна, че въпросното ограничаване е доброволен акт на белгийските власти. В това отношение той се позовава на факта, че вследствие на Решение по дело Forum 187 белгийските власти са поканили центровете, засегнати от посоченото решение, да поискат разрешението им да бъде потвърдено, както и на приемането на закона от 2006 г. и на свързаната с това работа на парламента. Дори да се предположи, че това ограничаване е доброволно, жалбоподателят смята, че белгийските власти нямат такова правомощие по кралския указ, на който основава правото си относно срока на разрешението.

45 Жалбоподателят посочва, че правният му интерес се състои в това да бъде потвърдено запазването на разглежданата схема след 31 декември 2005 г. и белгийските власти да приложат Кралски указ № 187. По-специално, като се основава на съдебната практика, жалбоподателят поддържа, че може да се позове на правата си пред белгийските данъчни власти и че на основание Кралски указ № 187 има право да получи удължаване до 31 декември 2010 г. на разрешението, чийто срок изтича на 31 декември 2005 г., което обосновавало правния му интерес.

46 От друга страна, жалбоподателят оспорва твърдението, че не е представил улики за това, че белгийските власти са имали намерението да удължат разрешението му след 2005 г. Той смята, че писмото, което посочените власти са му изпратили на 11 юни 2008 г., представлява такава улика.

47 Накрая жалбоподателят твърди, че не може да се правят изводи въз основа на това, че белгийските власти не са поискали отмяната на обжалваното решение. Колкото до факта, че не е подал жалба срещу кралския указ от 10 юни 2004 г., той бил ирелевантен за допустимостта на настоящата жалба. Освен това, докато адекватният преходен период не бъдел признат, всяка жалба срещу белгийските власти щяла да бъде безрезултатна.

Съображения на Общия съд

48 Следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика жалбата за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има правен интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес съществува, когато отмяната на обжалвания акт сама по себе си може да породи правни последици и когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. Определение на Общия съд от 30 април 2007 г. по дело EnBW Energie Baden-Württemberg/Комисия, T-387/04, Сборник, стр. II-1195, точка 96 и цитираната съдебна практика).

49 Правният интерес трябва да е възникнал и все още съществуващ (Решение на Общия съд от 17 септември 1992 г. по дело NBV и NVB/Комисия, T-138/89, Recueil, стр. II-2181, точка 33) и се преценява към датата на подаване на жалбата (Решение на Съда от 16 декември 1963 г. по дело Forges de Clabecq/Върховен орган, 14/63, Recueil, стр. 719, 748 и Решение на Общия съд от 24 април 2001 г. по дело Torre и др./Комисия, T-159/98, Recueil FP, стр. I—A-83 и II-395, точка 28). Той трябва обаче да продължава да е налице до обявяването на решението, тъй като иначе няма да има основание за постановяване на съдебно решение по същество (Решение на Съда от 7 юни 2007 г. по дело Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, Сборник, стр. I-4333, точка 42 и цитираната съдебна практика).

50 В конкретния случай следва да се напомни най-напред, че в съответствие с член 1 от обжалваното решение, който изменя член 2 от решението от 2003 г., жалбоподателят може да продължи да се ползва от схемата за координационните центрове до 31 декември 2005 г.

51 По-нататък следва да се посочи, че в резултат от определението по дело Forum 187 с кралски указ от 10 юни 2004 г. белгийските власти подновяват разрешението на жалбоподателя за период, който изтича на 31 декември 2005 г., както и

че въпреки молбите му до белгийските власти, предоставеното му с посочения кралски указ разрешение не е удължено, нито подновено.

52 В това отношение следва да се констатира, че самите белгийски власти решават да ограничат действието на разрешението на жалбоподателя до 31 декември 2005 г., без да са принудени да сторят това. Всъщност определението по дело Forum 187 спира изпълнението на решението от 2003 г., доколкото то забранява подновяването на разрешенията на координационните центрове, без да предвижда времева граница за срока на тези подновявания, различна от постановяването на решението на Съда по главното производство. Впрочем, както жалбоподателят признава в съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд, белгийските власти са могли да подновят разрешението му за неопределен срок, както са направили за четири центъра, въпреки че в съответствие с определението по дело Forum 187 подновяването не може да има действие след постановяването на Решение по дело Forum 187. Необходимо е следователно да се отхвърлят доводите на жалбоподателя, според които ограничаването от страна на белгийските власти на подновяването на разрешението му до 31 декември 2005 г. произтича от задължението на Кралство Белгия да спазва общностните си задължения, както и доводите, с които оспорва, че ограничаването е доброволен акт на белгийските власти.

53 От изложеното по-горе следва, че от 31 декември 2005 г. жалбоподателят вече не притежава валидно разрешение според белгийското право и следователно не се ползва законно от данъчната схема за координационните центрове. Въпреки това в жалбата си жалбоподателят твърди, че е продължил да се ползва от данъчната схема за координационните центрове и след 31 декември 2005 г., а именно през 2006 г. и 2007 г. В отговор на въпрос на Общия съд относно това твърдение жалбоподателят посочва в репликата си, че то трябва да се разбира в смисъл, че през 2006 г. и 2007 г. е поискал прилагането на посочената схема. Това искане се изразило по-конкретно в подаване пред белгийските власти на молба за запазване на статута на координационен център до 31 декември 2010 г., в подаване на данъчни декларации за 2006 г. и 2007 г. с прилагане на разглежданата схема и накрая в това, че непрекъснато е информирал белгийските власти за положението си. Тези доводи обаче не могат да се приемат. Всъщност фактът, че иска прилагането на посочения режим, не позволява да се счете, че жалбоподателят продължава да се ползва от схемата в съответствие с белгийското право.

54 При тези обстоятелства е необходимо да се приеме, че жалбоподателят не може да иска прилагането на преходен период по смисъла на Решение по дело Forum 187, който да изтича след определения в обжалваното решение, а именно след 31 декември 2005 г.

55 Всъщност самата цел на преходния период е да се осигури преходът между две положения, а именно в конкретния случай, между това, при което жалбоподателят се ползва от данъчната схема за координационните центрове, и това, при което вече не се ползва от нея. От Решение по дело Forum 187 (точка 163) става ясно, че на центровете, засегнати от посоченото решение, сред които е и жалбоподателят, трябва да се предостави разумен преходен период, за да могат да се приспособят към последиците, произтичащи от решението от 2003 г.

56 Обаче предвид факта, че след 31 декември 2005 г. жалбоподателят вече не се ползва от данъчната схема за координационните центрове, всеки период след тази дата, през който жалбоподателят би се ползвал от въпросната схема, не може да се счита за целящ да му позволи да се приспособи, като се има предвид, че той вече се намира в новото положение. Следователно, в случай че настоящата жалба бъде уважена, на жалбоподателя не може да се предостави с обратна сила преходен период след 31 декември 2005 г., доколкото такъв период е безпредметен.

57 Невъзможността да се ползва, включително с обратна сила, по-дълъг преходен период в хипотезата, в която центровете вече нямат валидно разрешение, следва освен това от определението по дело Forum 187. Всъщност във връзка с молбата за спиране на изпълнението на решението от 2003 г., което забранява подновяването на разрешенията на някои центрове, председателят на Съда преценява, че ако не се допусне исканото спиране, решение по главното производство в полза на жалбоподателите до голяма степен не би могло да породи последици, що се отнася до преходния режим, тъй като евентуални финансови мерки не могат да възстановят с обратна сила стабилността на правната уредба на координационните центрове (определение по дело Forum 187, точка 146).

58 От предходното следва, че с оглед на предмета на жалбата, която има за цел отмяна на обжалваното решение, доколкото то не предвижда адекватен преходен период, отмяната на посоченото решение на това основание изобщо не би ползвала жалбоподателя.

59 Нито един от посочените от жалбоподателя доводи не позволява да се поставят под съмнение предходните съображения.

60 По отношение на доводите на жалбоподателя, според които интересът му се състои в това да бъде потвърдено запазването на разглежданата схема след 31 декември 2005 г. и белгийските власти да приложат Кралски указ № 187, от съдебната практика безспорно следва, че жалбоподателят има правен интерес, когато не може да се изключи, че ако жалбата му бъде уважена, той ще може да отправи някои искания пред националните органи или най-малкото ще може да поиска те да разгледат молбата му (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 22 ноември 2001 г. по дело Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Комисия, T-9/98, Recueil, стр. II-3367, точки 34 и 38 и Решение от 12 септември 2007 г. по дело Koninklijke Friesland Foods/Комисия, T-348/03, непубликувано в Сборника, точка 72).

61 Въпреки това е необходимо да се констатира най-напред, че в конкретния случай, дори да се предположи, че жалбата ще бъде уважена, жалбоподателят не би могъл да отправи никакво искане пред белгийските власти, по-специално относно преходния период, от който се ползва и който е предмет на настоящия спор. Всъщност, както следва от посоченото по-горе, белгийските власти не могат да удължат, дори с обратна сила, преходния период, който е бил предоставен на жалбоподателя, след като той вече не се ползва от данъчната схема за координационните центрове. По-нататък следва да се посочи, че разпоредбите на решението от 2003 г., които квалифицират посочената схема на помощи като несъвместима с общия пазар и задължават белгийските власти да я отменят или изменят, за да я приведат в съответствие с общия пазар, не са отменени от Съда с Решение по дело Forum 187. Следователно те действат от приемането на решението от 2003 г., така че белгийските власти не биха могли да подновят разрешението на жалбоподателя въз основа на Кралски указ № 187. Освен това при

отмяна на обжалваното решение би било необходимо ново решение на Комисията, което да определи новия преходен период, от който биха се ползвали центровете, доколкото при жалба за отмяна Общият съд не е длъжен да замени обжалваното решение с друго или да го измени (Определение на Съда от 11 май 2000 г. по дело Deutsche Post/IECC и Комисия, C-428/98 P, Recueil, стр. I-3061, точка 28 и Решение на Общия съд от 26 септември 2002 г. по дело Sgaravatti Mediterranea/Комисия, T-199/99, Recueil, стр. II-3731, точка 141).

62 При тези обстоятелства трябва да се констатира, от една страна, че жалбоподателят не може да обоснове правния си интерес с прилагането на Кралски указ № 187 след 31 декември 2005 г., а от друга страна, че не е релевантен фактът, че белгийските власти не са изключили възможността да му предоставят право да се ползва от разглежданата схема след тази дата.

63 Освен това е необходимо да се напомни, че жалбоподателят не може да се позовава на бъдещи несигурни събития с оглед обосноваване на интереса си от отмяната на оспорения акт (вж. Решение на Общия съд от 14 април 2005 г. по дело Sniace/Комисия, T-141/03, Recueil, стр. II-1197, точка 26 и цитираната съдебна практика). Необходимо е да се посочи обаче, че независимо от предходните съображения, нито едно от доказателствата, представени от жалбоподателя, не позволява да се установи със сигурност, че при отмяна на обжалваното решение белгийските власти биха удължили с обратна сила разрешението му след 31 декември 2005 г. на основание Кралски указ № 187. По-специално това не следва нито от представените като приложение към жалбата писма на белгийските власти, които по същество само потвърждават, че са получили писмата на жалбоподателя, нито от представеното като приложение към репликата писмо от 11 юни 2008 г., което посочва, че до окончателното произнасяне по настоящата жалба белгийската данъчна администрация няма да приложи увеличаване на данъка, нито други административни санкции или глоби вследствие на отхвърлянето на искането за прилагане на схемата за координационните центрове, направено от жалбоподателя в данъчните му декларации. Противно на твърдяното от жалбоподателя, тези доказателства не могат да се считат за улики, установяващи със сигурност и безусловно, че белгийските власти са имали намерението да удължат разрешението му след 31 декември 2005 г. Фактът, че белгийските власти са пристъпили към вписването му в списъка с данъчнозадължените лица, за които се прилага нормалният данъчен режим за данъчните 2006 г. и 2007 г., представлява на практика улика в противния смисъл.

64 По отношение на закона от 2006 г. трябва да се посочи, че той при никакво положение не може да обоснове правен интерес на жалбоподателя. Всъщност разпоредбите на този закон относно данъчната схема за координационните центрове не са влезли в сила. Датата на влизането им в сила всъщност трябва да бъде определена съгласно член 298 от закона с кралски указ, обсъден от министерския съвет, какъвто не е приет. Както става ясно от съображение 18 от обжалваното решение, това влизане в сила е обусловено от белгийските власти от потвърждение от страна на Комисията, че няма да повдига възражения по отношение на закона. Член 3 от обжалваното решение обаче гласи, че законът от 2006 г. е несъвместим с общия пазар, доколкото неговите разпоредби целят чрез нови решения за подновяване на разрешенията да удължат схемата за координационните центрове след 31 декември 2005 г. В това отношение е важно да се посочи, че, както става ясно от шесто съображение от кралския указ от 19 декември 2008 г., белгийските власти са „се съгласили с [обжалваното] решение да не привеждат в сила [закона от 2006 г.]“, доколкото се отнася до схемата за координационните центрове и са информирали за това засегнатите данъкоплатци. Следователно белгийските власти не предвиждат този закон да влезе в сила. При това трябва да се посочи, че жалбоподателят не оспорва изрично обжалваното решение, доколкото то се отнася до закона от 2006 г., и потвърждава в съдебното заседание, че не му се налага да се позовава на този закон.

65 Накрая, следва да се отхвърлят доводите на жалбоподателя, изведени от това, че недопустимостта на жалбата не може да бъде обусловена от съществуването на разрешение към момента на подаването ѝ, след като това разрешение зависи от определянето на преходния период в обжалваното решение. Всъщност, както следва от изложеното по-горе, датата, на която жалбоподателят престава да се ползва от валидно разрешение и следователно на която трябва да приеме необходимите мерки, за да се адаптира, е определена, на първо място, от самите белгийки власти, а не от обжалваното решение. Освен това допустимостта на настоящата жалба е обусловена от наличието на правен интерес на жалбоподателя, а не от наличието на валидно разрешение при подаването на жалбата, дори това обстоятелство да може да окаже влияние при разглеждането на правния интерес.

66 Предвид изложеното по-горе следва да се приеме, че жалбоподателят няма правен интерес.

67 Следователно жалбата трябва да се отхвърли като недопустима, без да е необходимо да се разглежда възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията и изведено от това, че жалбоподателят не е пряко засегнат.

По съдебните разноски

68 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

2) **Осъжда Centre de coordination Carrefour SNC да заплати съдебните разноски.**

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 март 2010 година.

Подписи